

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. Варна, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

при участието на секретаря Христина Здр. А.а
като разгледа докладваното от Марин Г. Маринов Търговско дело №
20213100900686 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени обективно кумулативно съединени установителни искове на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК 131001375, гр. София, действащо чрез процесуален представител адв. Р.М., срещу Д. В. Д., ЕГН *****, гр. Варна, за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сума в общ размер от 31 517.66 лева, включваща **главница** в размер на **27 345.60 лева**, /от които просрочена главница за периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г. в размер на 2 462.77 лева и редовна непогасена главница за останалия срок на договора в размер на 24 882.83 лева/; **договорна лихва** в размер на **3 450.86 лева** за периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г.; **наказателна лихва** в размер на **623.70 лева** за периода 25.02.2016 г. – 27.09.2017 г. и **такси** /нотариална такса за обявяване на предсрочна изискуемост/ в размер на **97.50 лева**, дължими по Договор за потребителски кредит № РК14 - 041432 от 25.08.2014 г., сключен между „СИБАНК“ ЕАД /понастоящем „Обединена българска банка“ АД/ и Д. В. Д., което вземане е прехвърлено от „Обединена българска банка“ АД на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия от 25.06.2019 г., и за което е издадена Заповед № 7938/29.09.2017 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по реда на чл. 417, т. 2 от ГПК по ч.гр.д. № 14724/2017 г. по описа на ВРС, на основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаването на заявлението в съда /28.09.2017 г./ до окончателното й изплащане.

Сочи се в исковата молба, че между „СИБАНК“ ЕАД /понастоящем „Обединена българска банка“ АД/ от една страна и Д. В. Д., като кредитополучател от друга, е сключен Договор за потребителски кредит № РК14 – 041432 от 25.08.2014 г., по силата на който кредиторът предоставил на длъжника сумата от 30 000 лева, която била усвоена изцяло. Страните по договора приели приложим годишен лихвен процент, както следва: в размер

на 10.95 % за първите 6 вноски; 10.05 % ГЛП за вноски от 7 до 12; 9.55 % ГЛП за вноски от 13 до 18; 8.95 % ГЛП за вноски от 19 до 30 и 8.25 % ГЛП за останалия период от договора – вноски от 31 до 120. Кредитополучателят се задължил да погаси задължението си на 120 месечни анюитетни вноски, включващи главница и лихва, считано от 25.09.2014 г. Цялото задължение към дата на сключване на договора за потребителски кредит било в размер на 49 523.17 лева, с ГЛП в размер на 11,55 %. Твърди се, че кредитът е обявен на длъжника за предсрочно изискуем, считано от 14.08.2017 г. с нотариална покана с рег. № 9194/2017 г., том 2, № 187 по описа на Кънчо Ицков. Излага, че към датата на депозиране на исковата молба общият размер на дълга е бил 31 517.66 лева. Твърди се, че по заявление на „Сибанк“ ЕАД /понастоящем „Обединена българска банка“ АД/ е образувано заповедно производство, по което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 7938/29.09.2017 г., въз основа на документ по реда на чл. 417, т. 2 от ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 14724/2017 г. по описа на ВРС. Въз основа на издадените в заповедното производство заповед и изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 640/2017 г. по описа на ЧСИ Д.П.-Я.. Вземането е прехвърлено с договор за цесия от 25.06.2019 г. на ищеца в настоящото производство „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, въз основа на което последният е конституиран в качеството на вискател по посоченото изпълнително дело. Сочи се, че на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение, вследствие на което длъжникът е подал възражение срещу заповедта за изпълнение. С уточняващи молби ищецът конкретизира вземанията, за които е издадена процесната заповед за изпълнение и претендира за признаване дължимостта им, както и присъждане на сторените в производствата разноски.

С допълнителна искова молба ищецът твърди, че сумата по кредита е усвоена от ответника, което е видно от представеното по делото извлечение от кредитната сметка на длъжника. Сочи, че формирането на дълга е на база единствено приетия от ответника погасителен план. Излага, че към момента на депозиране на исковата молба предсрочната изискуемост е настъпила с връчването на нотариална покана, евентуално с връчване на поканата за доброволно изпълнение на 14.12.2020 г., съобразно твърденията на ответника в депозирания отговор. В условията на евентуалност претендира, че към датата на постановяване на съдебното решение ще са настъпили съответните падежи на вноските за главница по кредита, следващи издаването на заповедта за изпълнение, а договорната и наказателната лихви са в размера, посочен първоначално за съответните периоди. Твърди се също, че уведомление за извършената цесия е връчено на ответника най – късно с получаването на препис от исковата молба.

В съдебно заседание, ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа предявените искове, моли за тяхното уважаване и присъждане на разноски.

Ответникът Д. В. Д., с писмен отговор, чрез пълномощника си – адв. Ц.А., оспорва предявените искове по основание и размер. Излага, че ответникът не е получавал кредит от „СИБАНК“ ЕАД, както и че не е усвоявал сочената сума по сметката си. Твърди се, че положените подписи не са на ответника, същият не е подавал искане за предоставяне на кредит, поради което и ищцовото дружество няма вземане към Д.Д.. Сочи, че от твърденията в исковата молба не става ясно какъв е начинът, по който се формират договореният лихвен процент, лихвеният процент при забава и наказателната лихва, кои вноски са просрочени и какъв е техният размер. Твърди се наличие на неравноправни клаузи от договора за кредит, свързани

с лихвения процент и неговата едностранна промяна, предвид липсата на твърдения от ищеца за наличие на сключени между страните анекси. Твърди се, че не е посочено основанийето за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, поради което не може да бъде установено дали са били налице предпоставките за това. Излага се, че не са налице данни обявяването на предсрочна изискуемост да е достигнало до ответника. Твърди се, че до ответника не са достигали известия за просрочие на кредита, за обявяването на предсрочна изискуемост или покана за доброволно изпълнение на задължението. Излагат се твърдения за нередовно връчена нотариална покана с която се обявява предсрочна изискуемост на кредита и поради това за неосъществена субективна предпоставка за настъпването ѝ, като аргументите са свързани с напускането преди пет години на адреса, на който е залепено уведомление. Твърди се нередовност и на връчената покана за доброволно изпълнение, като изрично признава че такава му е връчена чрез работодател на 14.12.2020 г. Ответникът, чрез процесуалния си представител излага още, че не е подписвал договори за учредяване на залог, а видно от представения в заповедното производство договор такъв бил учреден. Твърди се, че извършената цесия не е съобщена на длъжника.

С допълнителен отговор на искова молба се оспорва, че претендираното задължение е изчислено по представения погасителен план. Посочва се, че след като в исковата молба се твърди настъпване на предсрочна изискуемост на кредита от 14.12.2020 г., то към момента на депозиране за заявлението в съда – 28.09.2017 г. не е било налице основание за това. Твърди, че съгласно чл. 99, ал. 3 от ЗЗД извършената цесия следва да бъде съобщена на длъжника, поради което се оспорват извършените от цесионера действия. Поддържат се направените с отговора на исковата молба възражения. Моли за отхвърляне на исковите претенции, както и за присъждане на направените съдебно – деловодни разноски по делото.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител, поддържа изложеното досежно неоснователността на претенцията, поради липса на уведомяване за настъпила предсрочна изискуемост на кредита, за неговото прехвърляне по силата на договора за цесия и поради едностранната промяна на първоначално уговорения лихвен процент. Моли за отхвърляне на предявените искове и присъждане на разноски.

Съдът въз основа на събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните счита за установено следното от фактическа страна:

Кредиторът „СИБАНК“ ЕАД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417, т. 2 от ГПК с вх.№ 54994/28.09.2017 г., въз основа на което е образувано ч.гр.д.№ 14724/2017 г. по описа на ВРС. С разпореждане № 44366/29.09.2017 г. заповедният съд е уважил заявлението и е осъдил ответникът Д. В. Д. да заплати сума в общ размер на **31 517.66 лева**, формирана, както следва: главница в размер на 27 345.60 лева; договорна лихва в размер на 3 450.86 лева за периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г.; наказателна лихва в размер на 623.70 лева за периода 25.02.2016 г. – 27.09.2017 г. и такси в размер на 97.50 лева, дължими по Договор за потребителски кредит № РК14 - 041432 от 25.08.2014 г., сключен между „СИБАНК“ ЕАД /понастоящем „Обединена българска банка“ АД/ и Д. В. Д.; ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.09.2017 г., както и разноски по делото, за което вземане е издадена Заповед № 7938/29.09.2017 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 14724/2017 г. по описа на Районен съд - гр. Варна, 35-ти състав. Покана за доброволно изпълнение, ведно със заповедта са връчени на длъжника Д. В. Д. чрез работодателя му на 08.01.2021 г. (л. 21 от в.ч.гр.д.№ 1216/2021 г. по описа на ВРС, приложено към ч.гр.д.№ 14724/2017 г. на ВРС). В законоустановения срок длъжникът е подал възражение по чл.

414 от ГПК. С разпореждане № 276632/09.07.2021 г. на заявителя е указано, че в едномесечен срок от връчване на съобщението може да предяви установителен иск за съществуване на вземането си. Препис от разпореждането е редовно връчен на страната на 03.08.2021 г. С молба вх. № 297507/03.09.2021 г. цесионерът „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД е представил доказателство за предявяване на исковата си молба в указания срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК.

От представените писмени доказателства се установява, че между „СИБАНК“ ЕАД и Д. В. Д. е сключен Договор за предоставяне на потребителски кредит от 25.08.2014 г., по силата на който банката е предоставила на кредитополучателя сума в размер на 30 000 лева, която длъжникът се е задължил да възстанови на 120 месечни вноски във фиксиран размер, включващ главница и лихва съобразно погасителен план, неразделна част от договора. В чл. 6 от Договора страните са уговорили годишен лихвен процент по редовен дълг в размер на 10.95 %, който се формира от сбора на референтен лихвен процент, (който може да се променя при условията на т.15.3.2. и т. 15.3.3), който към момента на сключване на договора е в размер на 3.40 % и надбавка в размер на 7.55 %. Видно от предственото по делото копие на погасителен план страните по договора са приели приложим ГЛП както следва: 10.95 % за първите 6 вноски; 10.05 % ГЛП за вноски от 7 до 12; 9.55 % ГЛП за вноски от 13 до 18; 8.95 % ГЛП за вноски от 19 до 30 и 8.25 % ГЛП за останалия период от договора – вноски от 31 до 120. Съгласно т.6.2 от Договора годишният лихвен процент по просрочен дълг се формира от сбора между годишния лихвен процент по редовен дълг и обезщетение за забава в размер на законната лихва.

Проведена по делото е съдебно-графологична експертиза, заключението по която е прието и неоспорено от страните и съгласно което подписът положен за длъжник в Договор за потребителски кредит № РК14 - 041432 от 25.08.2014 г. е изпълнен от ответника Д. В. Д..

Видно от представения по делото Договор за прехвърляне на парични вземания от 25.06.2019 г. и Приложение № 1А към него „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД (правоприемник на „СИБАНК“ ЕАД) е прехвърлила на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД вземанията си по процесния договор за кредит. Приложени по делото са и потвърждение за извършеното прехвърляне на вземания от цедента, както и уведомление за това, адресирано до ответника.

От заключението по проведената по делото съдебно-счетоводна експертиза, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено, се установява, че отпуснатата на кредитополучателя сума в размер на 30 000 лева е усвоена от него в деня на сключване на договора на 25.08.2014 г. Вещото лице е описало начина на разходване на средствата и е потвърдило осъществяването по силата на т. 13 от Договора рефинансиране на задължения по други кредити. За начина на формиране на задълженията за договорна и наказателна лихва вещото лице се е позовало на текстовете на т.6.1 и т.6.2 от договора, като е посочило, че в срока му на действие не е установено увеличение на лихвения процент по кредита или на месечната погасителна вноска съобразно първоначалния погасителен план. Сочи се, че първото просрочие на длъжника е от 25.11.2014 г. и всички следващи погасителни вноски с изключение на една са били просрочени. Във връзка с отправено запитване в счетоводството на „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД вещото лице не получава данни за обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Посочени са размерите на претендираните вземания към датите на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение, на исковата молба и датата на изготвяне на заключението, които съвпадат към трите дати според изчисленията на вещото лице: главница в размер на 27 345.60 лева; възнаградителна лихва в размер на 3 434.13 лева за периода

25.02.2016 г. – 22.08.2017 г., /изчислена при приспадане на вноската за лихва от 16.05.2016г. в размер на 99.63 лева, доколкото с нея е погасена и наказателна лихва, чиито точен размер не е виден от представеното на вещото лице извлечение/; наказателна лихва в размер на 623.74 лева; нотариална такса за връчване на нотариална покана в размер на 97.50 лева.

Видно от приложените към заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение документи по ч.гр.д.№ 14724/2017 г. по описа на ВРС „СИБАНК“ ЕАД е изпратило чрез куриерска служба „МИБМ Експрес“ ООД на адресите на длъжника Д. В. Д., посочени в процесния договор за кредит, уведомителни писма с покана за доброволно изпълнение в седемдневен срок, след изтичането на който вземанията по договора стават предсрочно изискуеми, но и двете пратки са върнати като непотърсени от получателя. Изпратена до длъжника на постоянния му и настоящ адрес, видно от извършената справка в НБД „Население“ в заповедното производство – гр. Варна, р-н Аспарухово, ул. „Вилите“ № 28А от 08.10.2014 г., е нотариална покана с рег.№ 9194/2017 г., том 2, № 187 на нотариус Кънчо Ицков с рег.№ 572 на НК, с която кредитът се обявява за предсрочно изискуем след изтичане на седемдневен срок за доброволно изпълнение, в която са изложени предпоставките за връчването ѝ чрез залепване на уведомление на 31.07.2017г.

Въз основа на горната фактическа установеност, настоящият състав на Варненски окръжен съд формира следните правни изводи:

Предявени са иски с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 9 от ЗПК. Установителният иск е допустим с оглед предявяването му в предвидения в закона преклузивен едномесечен срок, идентичността му със заявеното вземане и при наличието на останалите изисквания на ГПК, видно от приложеното ч.гр.д. № 14724/2017 г. Негов предмет е установяване със сила на присъдено нещо на вземането, за което е издадена заповед за незабавно изпълнение, респективно удостоверено в документа по чл. 417, т. 2 от ГПК. Естеството му възлага в тежест на ищцовата страна, при условие на главно и пълно доказване, да установи факта на съществуване на валидно облигационно отношение между страните по делото, с характера на договор за кредит, задълженията по който са му валидно прехвърлени по силата на договор за цесия, съобщена на длъжника, изпълнение на поетите от банката задължения по договора, факта на осъществяване на всички предпоставки по договора, въз основа на които е възникнало правото ѝ да обяви кредита за предсрочно изискуем и размера на претендираното вземане по отделни пера.

В рамките на настоящото производство с оглед събраните писмени доказателства и приетото и неоспорено от страните заключение по проведената съдебно-графологична експертиза се установява фактът на сключен договор за потребителски кредит на 25.08.2014 г. от ответника Д. В. Д. и цедента „СИБАНК“ ЕАД (понастоящем „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД), с който страните са постигнали съглашение валидно да се обвържат със срочно облигационно правоотношение по предоставяне на парична сума срещу задължение за връщането ѝ и заплащане на възнаграждение за ползване на паричните средства. С оглед данните от проведената по делото съдебно-счетоводна експертиза безспорно се установява и фактът на усвояване на отпуснатия кредит в размер на 30 000 лева.

Установен по делото е и фактът на прехвърляне на вземанията по процесния договор от „СИБАНК“ ЕАД (понастоящем „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД) на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД по силата на договор за цесия от 25.06.2019 г. Длъжникът и настоящ ответник следва да се счита за уведомен за извършеното прехвърляне с връчване на препис от исковата

молба и уточняващите я молби, ведно с приложеното към тях уведомление за прехвърляне на вземанията, в който смисъл е константната практика на ВКС.

Ищецът обосновава претенцията си за дължимост на сумите /главница, лихви и такси/ на настъпила, на основание чл. 21 от Договора, предсрочна изискуемост. От уговорката на чл. 21 от Договора се установява правопораждащият факт, проявлението на който дава право на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем. Съгласно т. 18 от ТР № 4/2013 год. на ОСГТК на ВКС, предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което настъпва с волеизявление само на една от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването по смисъла на чл. 60, ал. 2 от ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Макар страните да са уговорили автоматична предсрочната изискуемост в чл. 21.1 от договора съгласно постановките на т. 18 от ТР № 4/2013 год. на ОСГТК на ВКС тя ще има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

Правото банката да обяви кредита за предсрочно изискуем е обусловено от неплащане на падежа на която и да е месечна вноска съгласно уговореното с погасителния план по силата на чл. 21.1.1 от Договора. Вещото лице по проведената съдебно-счетоводна експертиза, сочи, че първото просрочие по кредита е от 25.11.2014 г., като след тази дата, с изключение на една, всички останали вноски са просрочени, а плащанията са окончателно преустановени след 16.05.2016 г. Следователно по делото е установен обективният елемент от състава на предсрочната изискуемост.

След извършена справка в счетоводството на банката вещото лице сочи, че не разполага с данни кредитът счетоводно да е обявен за предсрочно изискуем. Видно от приложените в заповедното производство документи, след неуспешен опит за връчване на уведомления за предсрочна изискуемост на двата посочени в договора за кредит адреса на длъжника, банката е изпратила нотариална покана с рег.№ 9194/2017 г., том 2, № 187 на нотариус Кънчо Ицков с рег.№ 572 на НК, на постоянния и настоящ адрес на ответника съгласно извършена справка в НБД „Население“, с която кредитът се обявява за предсрочно изискуем след изтичане на седемдневен срок за доброволно изпълнение, като поканата е връчвана от служител на нотариалната кантора чрез залепване на уведомление на 31.07.2017 г. по реда на чл. 47, ал. 1 от ГПК (в приложимата към този момент редакция - ДВ, бр.13/07.02.2017 г.) Връчването на книжа по този ред се прилага при кумулативното наличие на две предпоставки: връчителят да не може да намери получателя на посочения адрес и на този адрес да не е намерено лице, което да е съгласно да получи съобщението. В нотариалната покана е описана хронологията на посещенията на адреса на длъжника, който не е бил намерен на него, нито друго лице, съгласно да получи поканата в рамките на един месец преди залепване на уведомлението. В съдебната практика е безспорно, че връчването на нотариална покана по чл. 50 от ЗННД съставлява допустим способ за уведомяване, когато са спазени предвидените в чл. 37 – чл. 58 от ГПК правила. Настоящият състав счита, че в случая, тези изисквания са спазени. Връчването на нотариалната покана на постоянния и настоящ адрес на длъжника се е наложило, тъй като последният не е открит на посочените в договора за кредит адреси. Обстоятелствата, свързани със връчването по реда на чл. 47 от ГПК са подробно описани в нотариалната покана, като в случая преди да пристъпи към залепване на уведомление служител от нотариалната кантора е посетил три пъти в различни седмици и часове адреса на длъжника,

макар към този момент /31.07.2017 г./ законът да изисква едно единствено посещение. Сроктът за получаване на поканата е изтекъл на 14.08.2017 г., от който момент и същата следва да се счита за връчена на ответника, съответно от този момент тече предоставеният с нея седемдневен срок за доброволно изпълнение. Последният изтича на 21.08.2017 г., поради което, считано от 22.08.2017 год. следва се приеме, че кредитът е обявен за предсрочно изискуем.

Съдът счита за неоснователно извършеното от процесуалния представител на ответника оспорване на редовността на връчването на нотариалната покана за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, тъй като е осъществено на адреса, на който ответникът не пребивава от години. В случая връчването е на постоянен и настоящ адрес на ответника, наложило се след като същият не е открит на посочените в договора за кредит други два негови адреса.

С оглед установеното валидно облигационно правоотношение между страните, възникнало вследствие осъщественото прехвърляне на вземанията на банката по силата на договор за цесия, съобщена на длъжника в рамките на настоящото производство, както и надлежно упражненото право на банката – цедент да обяви кредита за предсрочно изискуем, следва да бъде разгледан въпросът за размера на вземанията.

Видно от заключението по проведената съдебно-счетоводна експертиза размерът на непогасените задължения на ответника възлиза на сумите от: 27 345.60 лева - главница; 3 434.13 лева възнаградителна лихва за периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г., */изчислена при приспадане на вноската за лихва от 16.05.2016 г. в размер на 99.63 лева, доколкото с нея е погасена и наказателна лихва, чиито точен размер не е виден от представеното на вещото лице извлечение/*; наказателна лихва в размер на 623.74 лева; нотариална такса за връчване на нотариална покана в размер на 97.50 лева, за която по делото е представено доказателство – платежно нареждане /л. 98/, видно от което същата е заплатена по банкова сметка на нотариус Кънчо Ицков на 23.08.2017г. Не се констатира едностранна промяна на приложимия по договора лихвен процент, за който експертизата отбелязва, че е намаляван четири пъти в рамките на първоначално подписания между страните погасителен план.

Съгласно постановките на т.2 от Тълкувателно решение № 3/2017 г. от 27.03.2019 г. на ОСГТК на ВКС размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. По делото бе установен фактът на настъпила предсрочна изискуемост на вземанията по процесния договор, считано от 22.08.2017 г., следователно правото на банката да събира договорна лихва (възнаграждение за ползване на кредита) съгласно чл. 6.1 от договора се прекратява след този момент. В случая дължима е неплатената главница по договора в размер на 27 345.60 лева съгласно изчисленията на вещото лице след приспадане на установените плащания (2 654.40 лева) от общия размер на отпуснатия кредит – 30 000 лева, както и договорна лихва в размер на 3 434.13 лева за периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г. Претенцията за договорна лихва за разликата до претендирания размер от 3 450.86 лева следва да бъде отхвърлена като неоснователна, тъй като, поради липса на точни данни в предоставеното извлечение експертизата не може да отговори с точност каква част от последната вноска по кредита в размер на 99.63 лева покрива наказателна лихва и каква договорна, поради което правилно след приспадането ѝ е да се определен общ размер на възнаградителната лихва за

периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г. от 3 434.13 лева.

Претенцията за наказателна лихва, начислена на основание чл. 6.2 от Договора, която по същността си има характеристиките на неустойка за забава, обхваща периода 25.02.2016 г. – 27.09.2017 г. и съгласно изчисленията на вещото лице е в размер на 623.74 лева. Посочено е, че същата се формира като сбор от годишния лихвен процент по редовен дълг и обезщетение за забава в размер на законната лихва. Като съображава, че сключеният между страните договор попада в обхвата на потребителското кредитиране и съгласно задължението на съда да следи служебно за наличие на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, настоящият състав счита, че в случая приложение намират разпоредбите на чл. 33 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, които регламентират задължителния размер на наказателната лихва. Съгласно посочения текст на закона при забава на кредитополучателя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, като обезщетението за забава /наказателната лихва/ не може да надвишава законната лихва. Видно от текста на договора и поясненията на вещото лице размерът на наказателната лихва надхвърля размера на законната лихва, доколкото включва в себе си сбора на два компонента – годишния лихвен процент по редовен дълг и обезщетение за забава в размер на законната лихва, което противоречи на императивната разпоредба на чл. 33, ал. 2 от ЗПК, за което съдът следи служебно. Поради изложеното, клаузата на чл. 6.2 от Договора е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД като противоречаща на чл. 33, ал. 2 от ЗПК и не следва да се прилага в отношенията между страните. При нищожност индивидуалното договаряне е ирелевантно. Изложеното налага отхвърлянето на претенцията за наказателна лихва в размер на 623.70 лева като неоснователна.

Претенцията за такса в размер на 97.50 лева, представляваща нотариална такса за връчване на нотариална покана за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, е дължима по силата на чл. 78 от ЗЗД, доколкото представлява разход на кредитора, свързан с изпълнение на поетите от длъжника задължения по договора и чиито размер се установява от приложеното по делото на л. 98 платежно нареждане в полза на нотариус Кънчо Ицков.

Ответникът не твърди и не е представил доказателства за погасяване на задълженията си. По посочените съображения предявените искиви претенции са основателни до посочените размери от: 27 345.60 лева – непогасена главница; 3 434.13 лева - възнаградителна лихва за периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г.; 97.50 лева - нотариална такса за обявяване на предсрочна изискуемост. В останалата ѝ част ищцовата претенция е неоснователна и подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото и предвид задължителните указания, дадени с т.12 на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, ответникът следва да бъде осъден да заплати съответната на уважените претенции част от претендираните и доказани деловодни разноски в заповедното производство, чиито общ размер е 666.52 лева за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, с оглед степента на уважаване на исковете, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени съдебно-деловодни разноски за исковото производство съобразно представените доказателства за реалното им извършване в общ размер на 834.20 лева, за платена държавна такса за исковото производство и депозит за вещо лице по проведената съдебно-счетоводна експертиза.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК и с оглед отхвърлената част от исковете на ответника се следват заплатените съдебно-деловодни разноски за депозит за вещи лица по проведените съдебно-счетоводна и съдебно-графологична

експертизи в общ размер на 11.17 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, по предявен иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 9 от ЗПК, че **Д. В. Д., ЕГН *******, с постоянен адрес в *********, **дължи на „ЕОС Матрикс“** ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, сума в **общ размер на 30 877.23 лева** /тридесет хиляди осемстотин седемдесет и седем лева и двадесет и три ст./, формирана, както следва: **главница в размер на 27 345.60 лева** /двадесет и седем хиляди триста четиридесет и пет лева и шестдесет ст./; **договорна лихва в размер на 3 434.13 лева** /три хиляди четиристотин тридесет и четири лева и тринадесет ст./ за периода 25.02.2016 г. – 22.08.2017 г.; **нотариална такса** за обявяване на предсрочна изискуемост в размер на **97.50 лева** /деветдесет и седем лева и петдесет ст./, дължими по Договор за потребителски кредит № РК14 - 041432 от 25.08.2014 г., сключен между „СИБАНК“ ЕАД /понастоящем „Обединена българска банка“ АД/ и Д. В. Д., което вземане е прехвърлено от „Обединена българска банка“ АД на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия от 25.06.2019 г., и за което е издадена Заповед № 7938/29.09.2017 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по реда на чл. 417, т. 2 от ГПК по ч.гр.д. № 14724/2017 г. по описа на ВРС, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаването на заявлението в съда /28.09.2017 г./ до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 86 от ЗЗД.

ОТХВЪРЛЯ исковете за приемане за установено в отношенията между страните, че **Д. В. Д., ЕГН *******, с постоянен адрес в *********, **дължи на „ЕОС Матрикс“** ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, сума от **16.73 лева** /шестнадесет лева и седемдесет и три ст./, представляваща разлика между присъдения /3 434.13 лева/ и пълния претендиран размер от **3 450.86 лева** на договорна лихва за периода 25.02.2016 г. – 27.09.2017 г., както и за сумата от **623.70 лева** /шестстотин двадесет и три лева и седемдесет ст./, представляваща наказателна лихва за периода 25.02.2016 г. – 27.09.2017 г., дължими по Договор за потребителски кредит № РК14 - 041432 от 25.08.2014 г., сключен между „СИБАНК“ ЕАД /понастоящем „Обединена българска банка“ АД/ и Д. В. Д., които вземания са прехвърлени от „Обединена българска банка“ АД на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД с договор за цесия от 25.06.2019 г., и за които е издадена Заповед № 7938/29.09.2017 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по реда на чл. 417, т. 2 от ГПК по ч.гр.д. № 14724/2017 г. по описа на ВРС, на основание чл. 422, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 9, вр. чл. 33, ал.2 от ЗПК, като неоснователни.

ОСЪЖДА **Д. В. Д., ЕГН *******, с постоянен адрес в *********, да заплати на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, сума в **общ размер на 666.52 лева** /шестстотин шестдесет и шест лева и петдесет и две ст./, представляваща сторените съдебно-деловодни разноски в заповедното производство и сумата от **834.20 лева** /осемстотин тридесет и четири лева и двадесет ст./, представляваща сторените съдебно-деловодни разноски в настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на

управление гр. София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ № 4-6, да заплати на Д. В. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес в *****, сумата от **11.17 лева** /единадесет лева и седемнадесет ст./, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси в настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението може да се обжалва пред Варненския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____